

хагена, ходилъ при болны-тѣ и наскърбены-тѣ, и наставлявалъ останжлы-тѣ въ университетъ-тѣ ученицы. Не ся минжло много врѣме отъ това, той былъ дълбоко трогнжтъ отъ мжченическж-тж смъртъ на едного отъ послѣдователи-тѣ си, Баварскый-тѣ пастырѣ Леонардъ Кайцера, който, за привязанность-тж му на прѣобразовано-то ученіе, былъ изгоренъ живъ прѣдъ всичкы на 16-й Августъ, 1527, въ градъ Шердингъ. Лутеръ начинжлъ да скърби за недостойнство-то си, като ся сравнявалъ съ такъвзи единъ юнакъ. Той обнародвалъ единъ расказъ за Леонарда, който му былъ испратенъ отъ нѣкого си Михаилъ Штифела, съ едно свое прѣдисловіе и заключеніе. Около това врѣме той съчинилъ еднж утѣшителнж брошуркж за евангелскж-тж церквж въ Халле, на коіжто пастырѣ-тѣ былъ убитъ прѣзъ мѣсець Априлій, с. г.

За прѣспирни-тѣ на Лутера съ Швейцарскы-тѣ прѣобразователи, Цвингле, Еколампадій, и др., и съ прѣдишній-тѣ му сътрудникъ Карлщадта, върху начинъ-тѣ по който Христось присжтствува въ причастіе-то, нѣма нужда да ся впускамы въ подробности. За съжаленіе е дѣто въ тѣзи прѣспирни той не е показалъ по-примирителенъ духъ, и дѣто въ отговоръ-тѣ си на Е-